

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอการสรุปผลการวิจัย ตามลำดับดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. สรุปผล
4. อภิปรายผล
5. ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวินิจฉัยการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. เพื่อค้นหาข้อบกพร่องในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2553 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 จำนวน 2,393 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 จำนวน 15 โรงเรียน จำนวน 356 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling)

สรุปผล

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ ได้รับการพิจารณาตัดสินจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาและนักวัดผลการศึกษา พบว่า เนื้อหากับตัวชี้วัดมีความสอดคล้องกัน และข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดได้ตรงกับตัวชี้วัดจริง

2. ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าความเชื่อมั่น และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดของแบบทดสอบวินิจฉัยทั้งสามฉบับ จากการทดสอบครั้งที่ 3 ปรากฏผล ดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าความเชื่อมั่น และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดของแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ สรุปได้ดังนี้

ฉบับที่	จำนวนข้อ	p	B	\bar{X}	S.D.	r_{cc}	SEM
1	55	0.51 - 0.78	0.21 - 0.98	33.85	14.02	0.98	0.74
2	35	0.51 - 0.79	0.31 - 0.93	17.7	6.41	0.97	0.34
3	13	0.53 - 0.73	0.24 - 0.83	8.90	3.75	0.91	0.20

3. ผลการสำรวจข้อบกพร่องในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 ปรากฏดังนี้

3.1 ผลการทดสอบแบบทดสอบวินิจฉัยเพื่อสำรวจจุดบกพร่องเป็นรายฉบับ พบว่าแบบทดสอบที่มีนักเรียนบกพร่องมากที่สุดคือ แบบทดสอบฉบับที่ 2 ด้านการเข้าใจประโยคและความหมายของประโยค มีนักเรียนบกพร่องจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 49.44 รองลงมาคือแบบทดสอบฉบับที่ 1 การเข้าใจคำ/กลุ่มคำ และความหมายของคำ มีนักเรียนบกพร่องจำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 38.45 และแบบทดสอบฉบับที่ 3 ด้านการอ่านเนื้อเรื่อง มีนักเรียนบกพร่องน้อยที่สุด จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 31.46

3.2 ผลการสำรวจจุดบกพร่องเป็นรายตัวชี้วัดพบว่าแบบทดสอบฉบับที่ 1 การเข้าใจคำ/กลุ่มคำ และความหมายของคำ มีนักเรียนบกพร่องมากที่สุดในตัวชี้วัดที่ 6 จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 37.13 และนักเรียนบกพร่องน้อยที่สุดในตัวชี้วัดที่ 5 จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 29.44 แบบทดสอบฉบับที่ 2 ด้านการเข้าใจประโยคและความหมายของประโยค มีนักเรียนบกพร่องมาก

ที่สุดในตัวชี้วัดที่ 13 จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 35.45 และนักเรียนบกพร่องน้อยที่สุดในตัวชี้วัดที่ 12 จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 24.71 แบบทดสอบฉบับที่ 3 ด้านการอ่านเนื้อเรื่อง มีนักเรียนบกพร่องมากที่สุดในตัวชี้วัดที่ 18 จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 37.07 และนักเรียนบกพร่องน้อยที่สุดในตัวชี้วัดที่ 17 จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 26.59

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผลของการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 ตามลำดับดังนี้

1. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ จากการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ โดยใช้การพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ ปรากฏว่าตัวชี้วัดที่เขียนไว้สอดคล้องกับเนื้อหา และข้อสอบแต่ละข้อที่สร้างขึ้นวัดได้ตรงตามตัวชี้วัดที่ต้องการวัด โดยความเที่ยงตรงระหว่างตัวชี้วัดกับเนื้อหา มีค่าเท่ากับ 1.00 ทุกข้อและค่าความเที่ยงตรงของข้อสอบกับตัวชี้วัดมีค่าเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ จากวิธีการพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาดังกล่าวสอดคล้องกับ สมณี กัททิษณี (2549: 67-71), พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2552: 135-139), อาร์แมนและคล็อก (Ahmann and Clock 1967 : 364-365) ที่กล่าวว่า แบบทดสอบที่มีความตรงเชิงเนื้อหาได้แก่ แบบทดสอบที่มีข้อคำถามสอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและข้อสอบวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่จะวัด จากผลการพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวินิจฉัยการอ่านจับใจความที่สร้างขึ้นพบว่า มีความตรงเชิงเนื้อหาจริง สอดคล้องกับลักษณะแบบทดสอบวินิจฉัยที่ ศิริราไพ นาดี (2537: 19-20), Singha (1974) กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยจะเน้นความตรงเชิงเนื้อหาเป็นสำคัญ

2. ค่าความยากของแบบทดสอบทั้งสามฉบับ มีค่าความยากตั้งแต่ 0.51 – 0.79 ซึ่งแบบทดสอบทั้งสามฉบับผ่านเกณฑ์ทุกข้อ เมื่อนำค่าความยากของแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับมาหาค่าเฉลี่ย พบว่า แบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับนี้มีค่าเฉลี่ยของความยากอยู่ที่ 0.66, 0.67 และ 0.66 ตามลำดับ ถือว่าแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับเป็นแบบทดสอบที่ค่อนข้างง่ายเหมาะสำหรับใช้ทำเป็นแบบทดสอบวินิจฉัย ซึ่งแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนี้มีค่าความยากใกล้เคียงกับแบบทดสอบที่เคยมีผู้สร้างมา เช่น ประภวพรรณ มั่นสวัสดิ์ (2548 : 58-59) มีค่าความยากตั้งแต่ .41 - .87 กาญจนา ทนันทไชย (2549 : 69-73) มีค่าความยากตั้งแต่ 0.75 - 0.96 อุบลวรรณ อ่อนตะวัน (2551 : 58-59) มีค่าความยากตั้งแต่ 0.51 – 0.93 ญาณังครา สุดแท้ (2551 : 98-99) มีค่าความยากตั้งแต่ 0.23 – 0.74 สุรพรรณ วีระสอน (2551 : 105- 107) มีค่าความยากตั้งแต่ 0.30 - 0.91

คั้งนั้นจึงถือได้ว่าแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่ายเหมาะสำหรับใช้ทำเป็นข้อสอบวินิจฉัย

3. ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบในแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ ในการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยครั้งนี้ ปรากฏว่าค่าอำนาจจำแนกมีค่าตั้งแต่ .21-.98 นั่นคือข้อสอบทุกข้อมีค่าอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไปจากแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับนี้ ข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำมีอยู่เพียงข้อเดียว คือมีค่าอำนาจจำแนก .03 ส่วนข้ออื่น ๆ ที่เหลือจะมีค่าอำนาจจำแนกค่อนข้างสูง สามารถนำไปใช้จำแนกนักเรียน กลุ่มบกพร่อง และกลุ่มไม่บกพร่องได้จากการทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ครั้ง พบว่าค่าอำนาจจำแนกแต่ละครั้งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือมีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไป แสดงว่าแบบทดสอบวินิจฉัยการอ่านจับใจความ สามารถจำแนกนักเรียนที่บกพร่องและไม่บกพร่องได้ สอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2539 : 7), สุวิมล ว่องวานิช (2546 : 258), อีเบล (Ebel .1965 : 449), Singha (1974) กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยมีจุดประสงค์เพื่อค้นหาจุดบกพร่องของนักเรียนมากกว่าที่จะจำแนกความแตกต่างของนักเรียน

4. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.91 - 0.98 แบบทดสอบที่มีค่าความเชื่อมั่นสูงสุด คือ ฉบับที่ 1 เนื่องจากแบบทดสอบฉบับที่ 1 มีจำนวนข้อสอบมากพอสมควรและแบบทดสอบมีทั้งข้อสอบที่ง่ายจนถึงง่ายมากทำให้ความเชื่อมั่นมีค่าสูง และแบบทดสอบที่มีค่าความเชื่อมั่นต่ำสุด คือ ฉบับที่ 3 ซึ่งจะเห็นว่าแบบทดสอบทั้งสามฉบับมีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกันและเมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์แล้วจะเห็นว่ามิมีค่ามากกว่า 0.71 ทุกฉบับ แสดงว่าแบบทดสอบวินิจฉัยผู้วิจัยที่สร้างขึ้นมีคุณภาพเชื่อถือได้ เหมาะสำหรับที่จะเป็นข้อสอบวินิจฉัย สอดคล้องกับ ศิริริไพ โนนดี (2537 : 19-20), กรมวิชาการ (2539 : 7), บุญชม ศรีสะอาด (2546 : 9-11), Adams and Torgerson (1964 : 462) ที่กล่าวว่า ข้อสอบที่ยาวมีจำนวนข้อมากจะให้ค่าความเชื่อมั่นสูง แต่การเพิ่มข้อสอบจะต้องไม่มากจนผู้สอบเหนื่อยล้า ส่วนแบบทดสอบฉบับที่ 2 ค่าความเชื่อมั่นใกล้เคียงกับแบบทดสอบฉบับที่ 1 เพราะเป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย ทำให้นักเรียนส่วนมากทำคะแนนได้ใกล้เคียงกัน และเป็นข้อสอบที่มีจำนวนข้อสอบมากใกล้เคียงกับแบบทดสอบฉบับที่ 1

5. ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ จากการวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของแบบทดสอบวินิจฉัยทั้ง 3 ฉบับ ปรากฏว่าค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานที่คำนวณได้มีค่าตั้งแต่ 0.20 - 0.74 ซึ่งจะเห็นว่าค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานมีค่าแตกต่างกัน แต่ค่าความเชื่อมั่นที่มีค่าสูงและใกล้เคียงกันนับได้ว่าแบบทดสอบวินิจฉัยที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีความเชื่อถือได้

6. จุดบกพร่องด้านคำ จากการวิเคราะห์ลักษณะจุดบกพร่องของแบบทดสอบวินิจฉัยฉบับที่ 1 ด้านการเข้าใจคำ/กลุ่มคำและความหมายของคำ พบลักษณะบกพร่องแตกต่างกันคือ

ตอนที่ 1 การสะกดคำ มีลักษณะบกร่องดังนี้ ไม่เข้าใจขั้นตอนการสะกดคำโดยไม่สามารถนำพยัญชนะ สระ มาสะกดคำได้ ไม่เข้าใจสระเปลี่ยนรูป ไม่เข้าใจการสะกดคำควบกล้ำ ไม่เข้าใจสระลดรูปและไม่เข้าใจขั้นตอนการสะกดวรรณยุกต์ ตอนที่ 2 การอ่านคำ มีลักษณะบกร่องดังนี้ อ่านคำไม่ได้ ไม่เข้าใจการสะกดคำที่ไม่ตรงตามตรา ไม่เข้าใจการอ่านคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ ไม่เข้าใจการอ่านคำที่มีอักษรนำ สับสนระหว่างคำที่มีอักษรนำกับคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ ตอนที่ 3 คำนาม มีลักษณะบกร่องคือ เข้าใจชนิดของคำผิด ตอนที่ 4 คำสรรพนาม มีลักษณะบกร่องคือ เข้าใจชนิดของคำผิด ตอนที่ 5 คำกริยา มีลักษณะบกร่องคือ เข้าใจชนิดของคำผิด เข้าใจว่าคำที่อยู่ท้ายประโยคเป็นคำกริยา ตอนที่ 6 คำวิเศษณ์ มีลักษณะบกร่องคือ เข้าใจว่าคำที่อยู่ท้ายประโยคเป็นคำวิเศษณ์ เข้าใจชนิดของคำผิด ตอนที่ 7 คำพ้องเสียง มีลักษณะบกร่องดังนี้ เข้าใจว่าคำคล้องจองเป็นคำพ้องเสียง เข้าใจว่าคำที่ประสมด้วยสระเดียวกันเป็นคำพ้องเสียง เข้าใจว่าคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกันเป็นคำพ้องเสียง เข้าใจว่าการฉีกคำเป็นคำพ้องเสียง ตอนที่ 8 ความหมายของคำ มีลักษณะบกร่องดังนี้ แปลความหมายของคำที่อ่านใกล้เคียงกัน แปลความหมายคำศัพท์ตามประสบการณ์ แปลความหมายคำศัพท์ไม่สมบูรณ์โดยสามารถแปลความหมายได้บางส่วน แปลความหมายของคำศัพท์ไม่ชัดเจน โดยสามารถแปลความหมายได้ใกล้เคียงแต่ยังไม่ถูกต้อง ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ แปลความหมายของคำศัพท์ตามตัวอักษร โดยไม่พิจารณาบริบทของประโยค และสับสน

จากลักษณะบกร่องที่กล่าวมา จะเห็นว่ามีความบกพร่องหลายประการ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าแบบทดสอบวัดในเนื้อหาและตัวชี้วัดหลายด้าน โดยพบว่ามึนักเรียนที่บกพร่องในเรื่อง คำวิเศษณ์มากที่สุด และรองลงมาคือบกร่องในเรื่องคำนาม จากจำนวนนักเรียนที่บกพร่องมากที่สุดทั้งสองเรื่องนี้จะเห็นได้ว่า มีลักษณะบกร่องที่พบมากคือ เข้าใจว่าคำที่อยู่ท้ายประโยคเป็นคำวิเศษณ์ เข้าใจว่าคำลักษณะนามเป็นคำวิเศษณ์ เข้าใจว่าคำนามเป็นคำวิเศษณ์ เข้าใจว่าคำกริยาเป็นคำวิเศษณ์ สอดคล้องกับ นางลัทธน์ จรรยาดี (2532) ที่พบว่า นักเรียน ไม่รู้จักคำวิเศษณ์ โดยเข้าใจว่าคำที่อยู่ท้ายประโยคเป็นคำวิเศษณ์ เข้าใจว่าคำลักษณะนามเป็นคำวิเศษณ์ เข้าใจว่าคำนามเป็นคำวิเศษณ์ เข้าใจว่าคำกริยาเป็นคำวิเศษณ์ และยังสอดคล้องกับทฤษฎีของ Rummelhart (อ้างถึงใน สุนนทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2542) ที่กล่าวว่า ผู้อ่านที่มีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ความหมายคำ การสะกดคำ และชนิดของคำจะช่วยให้ผู้อ่านแปลความหมายของสารได้

7. จุดบกพร่องด้านการเข้าใจประโยคและความหมายของประโยค จากการวิเคราะห์ลักษณะจุดบกพร่องด้านประโยค พบลักษณะบกร่องแตกต่างกันคือ ตอนที่ 1 ประโยคบอกเล่า มีลักษณะบกร่องคือ ไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษา ตอนที่ 2 ประโยคคำถาม มีลักษณะบกร่องดังนี้ ถอดความไม่ครบประโยคโดยถอดความเพียงบางส่วนทำให้เข้าใจผิดว่าเป็นประโยคบอกเล่า เข้าใจคำบ่งบอกชนิดประโยคผิด ไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษา ตอนที่ 3 ประโยคคำสั่ง มีลักษณะบกร่องดังนี้ เข้าใจคำบ่งบอกชนิดประโยคผิด เข้าใจว่าการบอกให้กระทำเป็นประโยคบอกเล่า

ไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษา ตอนที่ 4 ประโยคปฏิเสธ มีลักษณะบกร่องดังนี้ เข้าใจคำบ่งบอกชนิดประโยคผิด ไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษา ตอนที่ 5 ประโยคขอร้อง มีลักษณะบกร่องดังนี้ เข้าใจคำบ่งบอกชนิดประโยคผิด ไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษา ตอนที่ 6 ประโยคแสดงความต้องการ มีลักษณะบกร่องดังนี้ เข้าใจคำบ่งบอกชนิดประโยคผิด ไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษา ตอนที่ 7 ความหมายของประโยค มีลักษณะบกร่องดังนี้ แปลความหมายคำศัพท์ในประโยคผิด ความหมายไม่ครบความหมายของประโยคโดยถอดความข้ามคำบางคำ ถอดความผิด แปลความหมายคำศัพท์ได้บางส่วน

จากลักษณะบกร่องที่กล่าวมา จะเห็นว่ามีความบกพร่องหลายประการ เนื่องจากแบบทดสอบวัดเนื้อหาและตัวชี้วัดหลายด้านแต่ยังมีลักษณะจุดบกพร่องที่เหมือนกันบ้าง เนื้อหาที่นักเรียนบกพร่องมากที่สุดคือ ประโยคขอร้อง ลักษณะที่บกพร่องที่พบมากที่สุดคือ เข้าใจคำบ่งบอกชนิดประโยคผิด ไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษา นอกจากนี้ยังพบลักษณะบกร่องที่เหมือนกัน คือไม่มีความรู้ทางหลักเกณฑ์ภาษา จากลักษณะบกร่องนี้ส่งผลให้นักเรียนไม่เข้าใจเรื่องประโยค และไม่เข้าใจความหมายของประโยคด้วย สอดคล้องกับ ทฤษฎีของ Frederike (อ้างถึงใน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2542) ที่กล่าวว่า ถ้าผู้อ่านเข้าใจโครงสร้างทางหลักภาษา ก็จะเข้าใจความหมายประโยค ดังนั้นผู้อ่านที่ไม่เข้าใจหลักภาษาจึงไม่เข้าใจประโยค และความหมายของประโยค

8. จุดบกพร่องด้านการอ่านเนื้อเรื่อง จากการวิเคราะห์ลักษณะจุดบกพร่องของแบบทดสอบด้านการอ่านเนื้อเรื่อง พบลักษณะบกร่องแตกต่างกันคือ ตอนที่ 1 คำสำคัญ มีลักษณะบกร่องดังนี้ ไม่เข้าใจคำสำคัญโดยคิดว่าตัวละครในเรื่องคือคำสำคัญ ไม่สามารถสรุปคำสำคัญได้ ไม่เข้าใจคำสำคัญโดยคิดว่าชื่อเรื่องคือคำสำคัญ ไม่เข้าใจคำสำคัญโดยคิดว่าประโยคสุดท้ายของเรื่องเป็นคำสำคัญ ตอนที่ 2 แผนภาพโครงเรื่อง มีลักษณะบกร่องดังนี้ บอกตัวละครได้บางส่วน นำประสบการณ์มาสรุปเป็นสถานที่ บอกเหตุการณ์ได้ไม่ครอบคลุมโดยบอกเหตุการณ์ได้บางส่วน โดยบอกเป็นเหตุการณ์ย่อย เข้าใจว่าประโยคแรกของเรื่องเป็นเหตุการณ์แรก เข้าใจว่าประโยคแรกของย่อหน้าที่ 3 เป็นเหตุการณ์ที่ 3 เข้าใจว่าประโยคสุดท้ายของเรื่องเป็นเหตุการณ์สุดท้าย ตอนที่ 3 ข้อคิดของเรื่อง มีลักษณะบกร่องดังนี้ ไม่สามารถสรุปข้อคิดของเรื่องได้ นำใจความสำคัญของเรื่องมาสรุปเป็นข้อคิด เข้าใจว่าประโยคสุดท้ายของเรื่องคือข้อคิด เข้าใจว่าคำสำคัญของเรื่องเป็นข้อคิด นำประสบการณ์มาสรุปเป็นข้อคิด เมื่อพิจารณาแบบทดสอบฉบับที่ 3 ด้านการอ่านเรื่องราว พบว่านักเรียนบกพร่องในเรื่องใจความสำคัญมากที่สุด และรองลงมาคือ บกพร่องในเรื่องข้อคิดของเรื่อง สอดคล้องกับกรรณิการ์ พวงเกษม (2535) ที่กล่าวว่า ผู้อ่านจับใจความสำคัญไม่ได้โดยเข้าใจว่าใจความรองเป็นใจความหลัก นอกจากนั้นบันลือ พฤษะวัน (2530 : 29-35) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นการอ่านเพื่อจับใจความส่วนใหญ่จะเน้นเรื่องของความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ค้นหาสาระสำคัญหรือประเด็นที่สำคัญของเรื่องที่อ่าน สอดคล้องกับกรรณิการ์ (2546 : 188)

การอ่านจับใจความ คือ การอ่านที่มุ่งค้นหาสาระของเรื่องหรือของหนังสือแต่ละเล่มที่เป็นส่วน
ใจความสำคัญ และส่วนขยายใจความสำคัญของเรื่อง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

- 1.1 ผู้ดำเนินการทดสอบควรปฏิบัติตามคู่มือการทดสอบอย่างเคร่งครัด
- 1.2 ควรนำไปใช้ทดสอบนักเรียน หลังจากที่ทำการสอนเนื้อหาแต่ละตอนเสร็จสิ้นลง
- 1.3 ควรให้นักเรียนทราบผลการสอบอย่างรวดเร็ว และครูผู้สอนควรจัดสอนเสริม

เพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่อง เพื่อให้แบบทดสอบมีประโยชน์จริง

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรขยายขอบเขตการวิจัยให้กว้างขึ้น เป็น ระดับภาค หรือระดับประเทศ
เพื่อให้ผลการวิจัยสรุปได้กว้างขวางขึ้น

2.2 ควรสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยในระดับชั้นต่าง ๆ ในเนื้อหาวิชาอื่น ๆ

เพื่อปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอน

2.3 ควรสร้างข้อสอบไปทดลองให้มีจำนวนมากพอที่จะคัดเลือกข้อสอบที่ดีที่สุดได้

ตามจำนวนที่ต้องการ